

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1047/06
27.12.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Slijepčevića, predsednika veća, Slobodana Spasića, Ljiljane Ivković-Jovanović, Nadežde Radević i Vladimira Tamaša, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, koga zastupa punomoćnik AB, advokat, protiv tuženih BB, i Republike Srbije – SUP-a Čačak, koju zastupa Republičko javno pravobranilaštvo u Beogradu, Odeljenje u Kraljevu, radi utvrđenja, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Čačku Gž. 1358/05 od 9.11.2005. godine, u sednici veća održanoj dana 27.12.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Čačku Gž. 1358/05 od 9.11.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Čačku P.1146/01 od 29.3.2005. godine odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca AA kojim je tražio da se prema tuženima BB i Republici Srbiji – SUP-u Čačak utvrdi da je tužilac vlasnik vozila marke "VV" reg.oznake __, broj šasije i broj motora bliže označenih u izreci, a što su tuženi dužni priznati i omogućiti tužiocu da kao vlasnik vozila isto može registrovati i otuđiti. Obavezan je tužilac da drugotuženoj naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 18.375,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Čačku Gž. 1358/05 od 9.11.2005. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužioca i potvrđena je navedena prvostepena presuda Opštinskog suda u Čačku.

Blagovremenom i dozvoljenom revizijom tužilac pobija drugostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu drugostepenu presudu u smislu člana 399. Zakona o parničnom postupku revizijski sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. Zakona o parničnom postupku, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti. Nije učinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 12. ZPP, na koju se ukazuje u reviziji, jer dati razlozi o odlučnim činjenicama nisu u suprotnosti sa izvedenim dokazima.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju dana 3.5.2000. godine Savezna uprava Carina – Carinarnica __ sačinila je zapisnik o vrsti robe koja se uvozi i to putničkog vozila marke "VV" gde je kao primalac označen tužilac. Ovo vozilo registrovano je na ime tužioca 20.8.2001. godine. Proverom nakon registracije vozila utvrđeno je da švajcarska saobraćajna dozvola predstavlja falsifikat. Stoga je drugotužena donela zaključak kojim se obnavlja postupak registracije spornog vozila, i naložila tužiocu da pokrene parnicu protiv prethodnog vlasnika i MUP-a Republike Srbije radi utvrđivanja prava vlasništva na navedenom vozilu.

U postupku pred prvostepenim sudom je utvrđeno da prvotuženi nije bio posrednik u kupovini vozila od strane tužioca, već je prodao tužiocu sporno vozilo po međusobno dogovorenoj ceni od 7.000 DEM. Nije utvrđeno da je između prvotuženog i ranijeg vlasnika vozila zaključen ugovor o prodaji, ispostavljena faktura ili isplaćena kupoprodajna cena, dok je između prvotuženog i tužioca takav ugovor zaključen, isplaćena kupoprodajna cena i vozio predato tužiocu u državinu. Stoga su nižestepeni sudovi zaključili da prvotuženi i nije bio vlasnik vozila koje je prodao tužiocu i da nije ni mogao na tužioca da prenese pravo svojine na prodatom vozilu.

Prema odredbama člana 31. stav 1. Zakona o osnovama svojinsko-pravnih odnosa, savesno lice stiče pravo svojine na pokretnu stvar koju je pribavilo uz naknadu od nevlasnika koji u okviru svoje delatnosti stavlja u promet takve stvari, od nevlasnika kome je vlasnik predao stvar u državinu na osnovu pravnog posla koji nije osnov za pribavljanje prava svojine, kao i na javnoj prodaji. Članom 34. stav 1. ovog zakona propisano je da se na osnovu pravnog posla pravo svojine na pokretnu stvar stiče predajom te stvari u državinu sticaoca.

Pravilan je pravni zaključak nižestepenih sudova da samim zaključenjem ugovora o prodaji između tužioca i prvotuženog i predajom tog vozila u državinu tužiocu, nije stvoren valjan pravni osnov za sticanje prava svojine na kupljenom vozilu. I po oceni revizijskog suda prvotuženi nije mogao na tužioca preneti više prava nego što sam ima. Sama volja prvotuženog-prethodnika, nije dovoljan osnov za sticanje prava svojine, obzirom da nije dokazano da je prvotuženi bio vlasnik spornog automobila a što je bitan uslov da bi se novonastalo pravo izvelo iz prava prethodnika.

Revizijskim navodima tužioca ne dovodi se u sumnju da između prvotuženog i ranijeg vlasnika vozila ne postoji kontinuitet u prenosu prava vlasništva. Ovo zbog toga što je utvrđeno da ne postoji ugovor, faktura ili drugi dokaz koji bi bio validan za prenos prava svojine na spornom vozilu sa ranijeg vlasnika na prvotuženog, a kasnije na tužioca, budući da lice koje je ubeleženo u saobraćajnoj dozvoli kao prethodni vlasnik vozila (GG) nije bio vlasnik istog, jer vozilo nije bilo registrovano na njegovo ime.

U postupku pred prvostepenim sudom nije dokazano da je prvotuženom od strane vlasnika vozila predato sporno vozilo u državinu po osnovu pravnog posla koji nije osnov za pribavljanje prava svojine (od zakupca, poslugoprimca, ostavioprimca). Primenom pravila o teretu dokazivanja (član 223. stav 1. ZPP) sud je utvrdio da prvotuženi nije u okviru svoje delatnosti stavio u promet spornu pokretnu stvar i da istom nije predato u državinu sporno vozilo od vlasnika na osnovu pravnog posla koji nije osnov za sticanje prava svojine. Ukoliko tužilac tvrdi da je to vozilo predato prvotuženom u državinu ugovorom o zakupu i po drugim pravnim osnovima, dužan je to i da dokaže shodno odredbi člana 223. stav 2. ZPP.

Imajući u vidu napred izloženo, bez značaja za pravilnost pobijane drugostepene odluke je i navod u reviziji da sporno vozilo nije ukradeno. U slučaju da je sporno vozilo bilo ukradeno od vlasnika, ne bi došlo do punovažnog sticanja svojine bez obzira na savesnost sticaoca. Međutim, tužilac je u konkretnom slučaju kao savestan kupac pribavio u državinu sporno vozilo uz naknadu. Iz tog ne proizilazi da je na istom stekao pravo svojine, obzirom da za to nisu ispunjeni uslovi koje nalaže materijalno pravo iz citiranih odredbi Zakona o osnovama svojinsko-pravnih odnosa.

Na osnovu navedenog, primenom člana 405. Zakona o parničnom postupku, revizija je kao neosnovana odbijena.

Predsednik veća-sudija,

Dragiša Slijepčević, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

mz